

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Om Bruneborg-Slaget og et Riim i den Anledning

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Om Bruneborg-Slaget og et Riim i den Anledning", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 65. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1817_306_5-txt-shoot-idm111/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

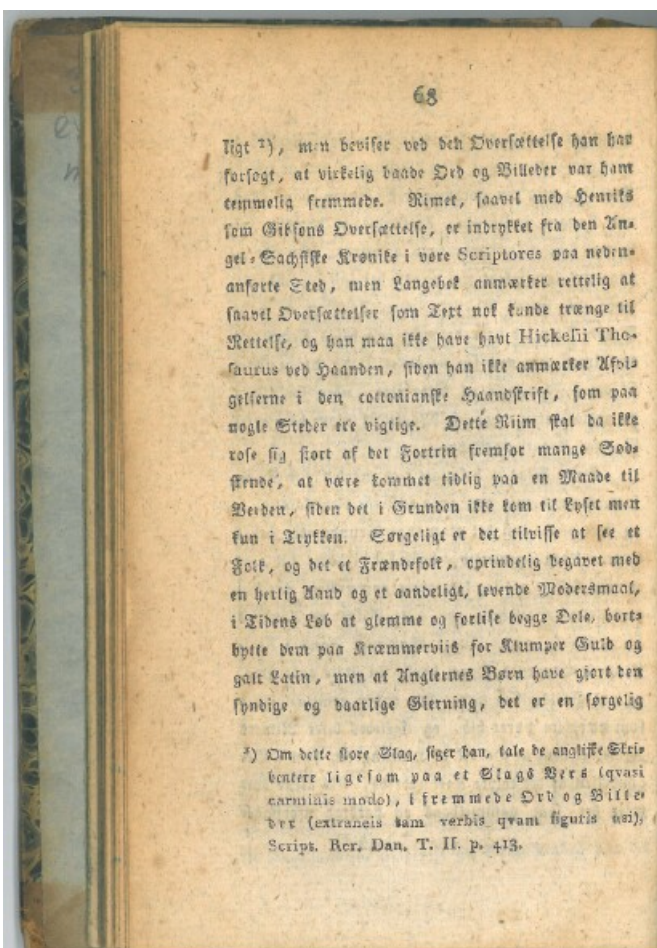
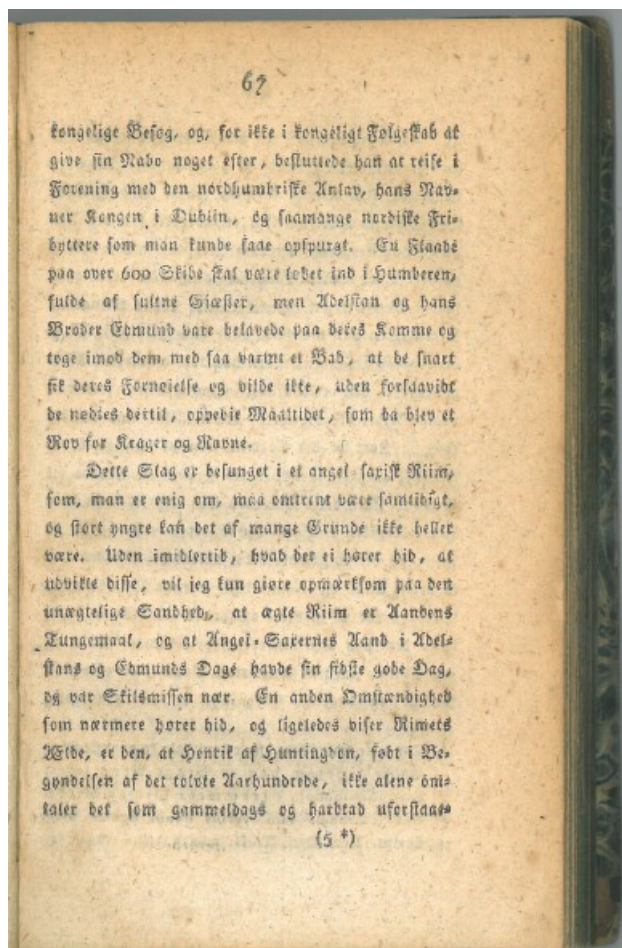
Om Brunneborg = Slaget og et Hiim
i den Anledning.

Ligesaa berømt, men ingentunde saa livagtig eller omstændelig beskrevet, som Brunnaballa = Slaget er hos os, er Brunneborg = Slaget i den engelske og norske Historie. Ligesom hos os tvivles der om Bøtsteden, og Tvivlen er der ikke nær saa let afgjort, da man intet Sted af det Navn vied af at finde, men det er Smaaating; ikke langt fra Humbergs Floden maa den have ligget, og Hovedslagen er den eenstemmige Forsikking, at Nages til Slag stod ikke paa Den i Anglernes Dage, og naar man ret betænker sig, er det en reen Rigning, thi paa det Slag synes det at have beroet, om den Angel-Saxiske Throne skulde styrte for Midten af det tiende, eller som Eiden viiste, i Begyndelsen af det ellevte Aarhundrede, eller rettere, om Riget igjen skulde udskydes mellem nordiske Væinger, eller indtages af danske Konger. Sammenhængen med dette Slag, som jeg ikke tør forudsætte er alle mine Læsere bekendt, var nemlig kortelig denne. Kong Adelfran Edvarfen der med Held stræbde at understøtte Egeberths og Alfreds vakkende Throne, havde Aar 927 fordrøvet de danske Prindsler: Arlab og Godfred fra

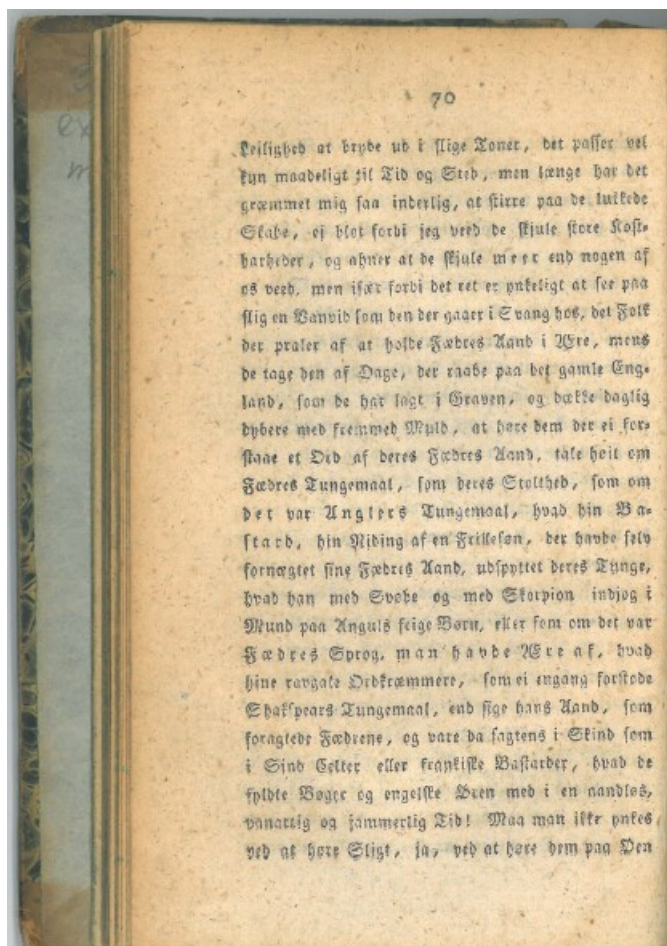
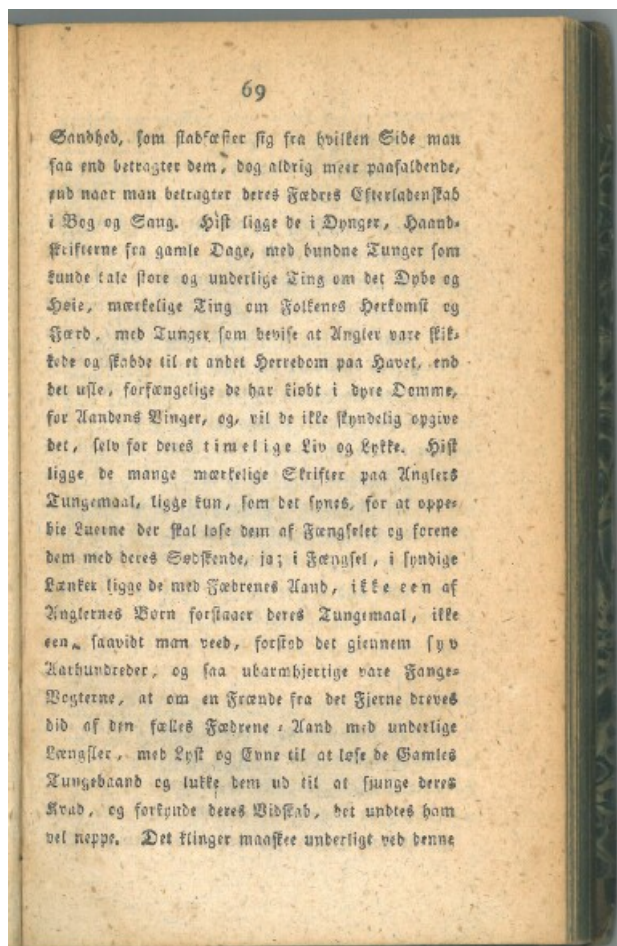
(5)

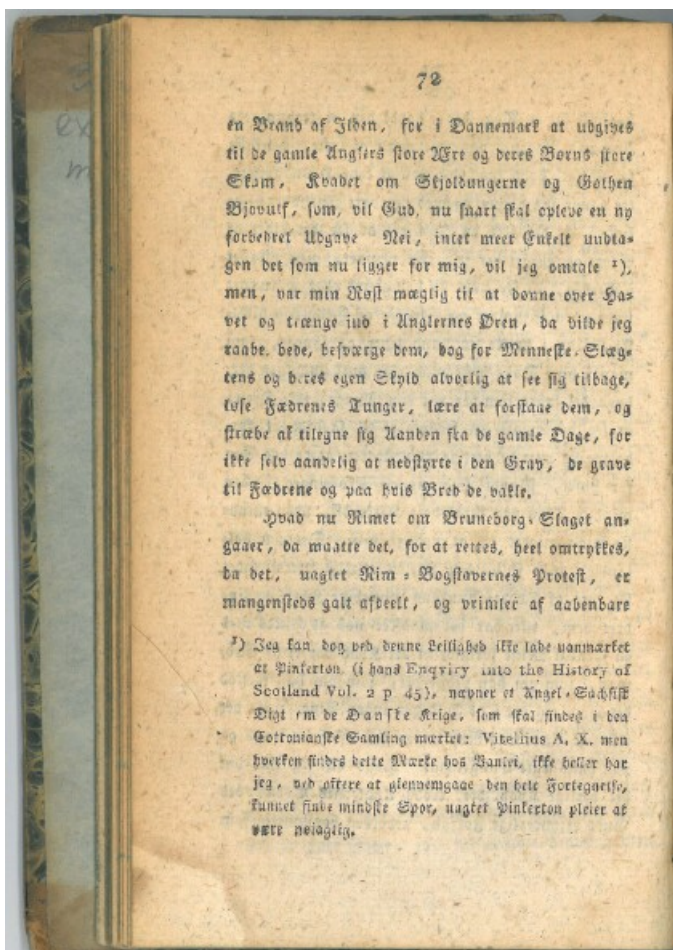
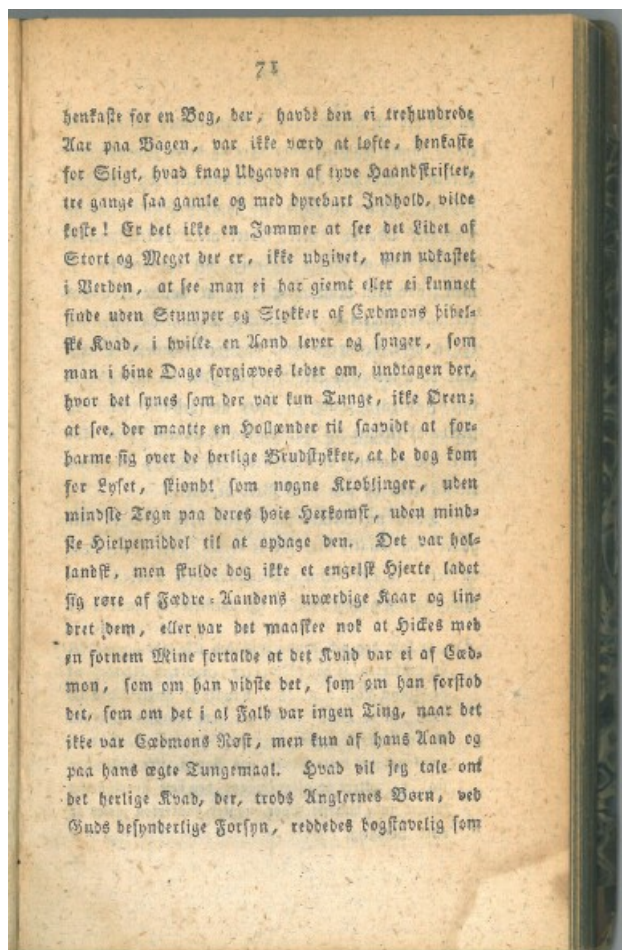
Nordhumberland, hvorpaa hiit Flyde til Island, hvor de Danske dengang herskede, denne til Skotland. I Skotland regierede da Constantin den Ærte, Edsen, som havde vundet Magt og Anseelse ved sin store Seier over nordiske Fribyttere ved Lindores, og dengang saart Hjælp fra Nordhumberland, hvorfra han og modtog Godfred paa det Væntligste. Adelfran fordrøvede ham udtøvet, men det var i de Dage, da man ei forstod sin Politisk som nu, og da end ikke den største Færd eller Fordeel kunde undskyde det Nidingsværel at frænke Gæstfriheden, og det høieste Constantin troede at Flyde sin mægtige Nabo, eller rettere sig selv, for at lade sin Gæst fare med Fred. Hermed var imidlertid Adelfran ingentunde fornøiet, og hienfaldt Skotland baade til Lands og Vand, ja, skal man troe de engelske Skribenter, maatte Constantin sværge ham Hjalpskab, men Taler om de første Kongers Hjalpskab. Sed, er, som man vied, blevet til et Mundheld hos de gode Folk, saa at, om det og skændsel har noget at betyde, vied man ikke naar. Nok er det, at Constantin er langt fra at have viist nogen historisk Underdanighed, det Ærte der i Nagerne Historie har Værd og Vigtighed, men derimod paatog han sig den Uærlighed at drage til Engelland for at bevise sin Skionsomhed paa det

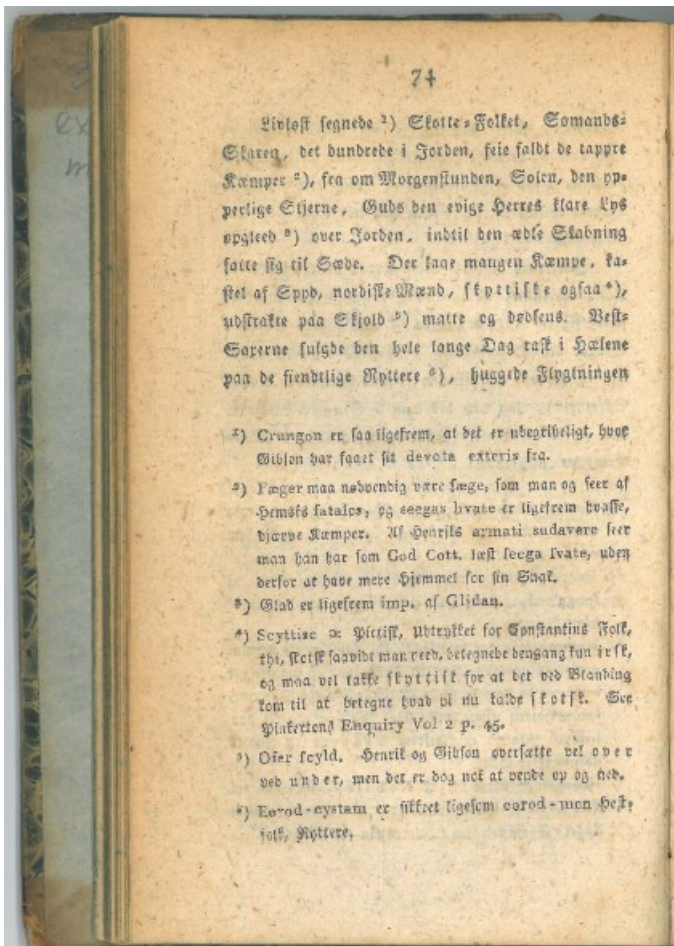
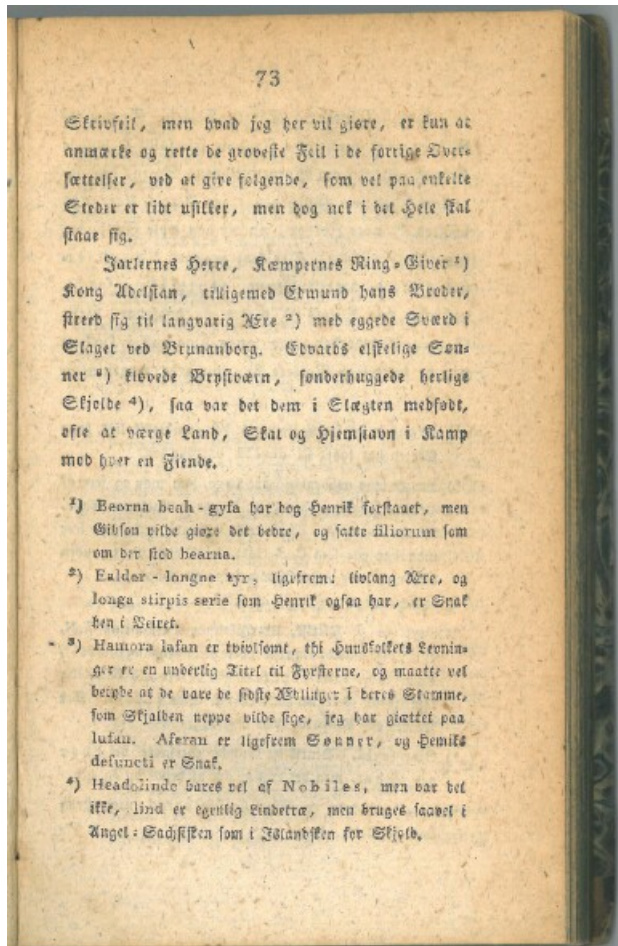

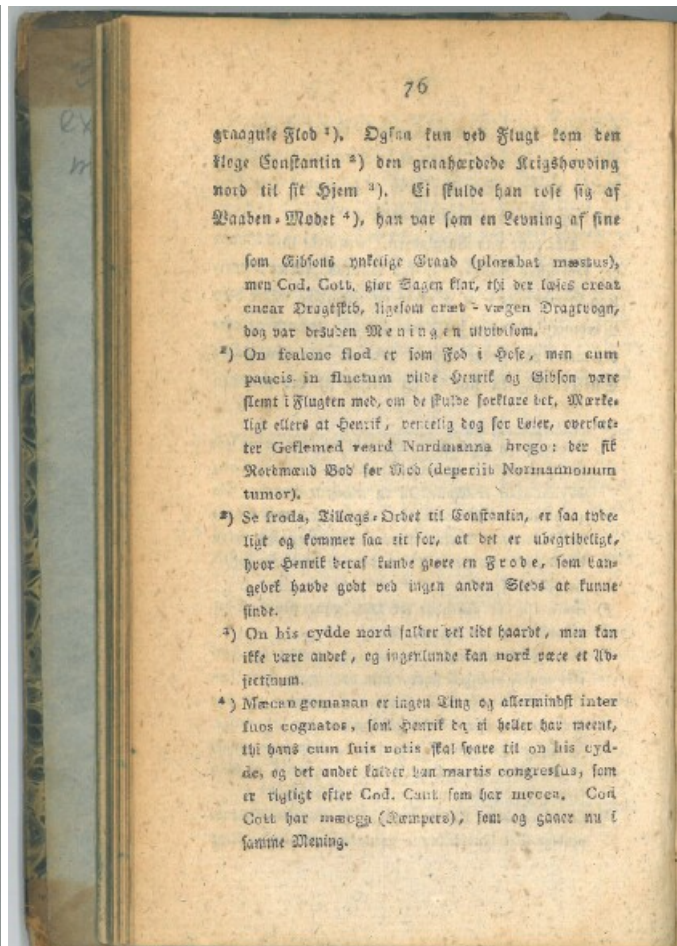
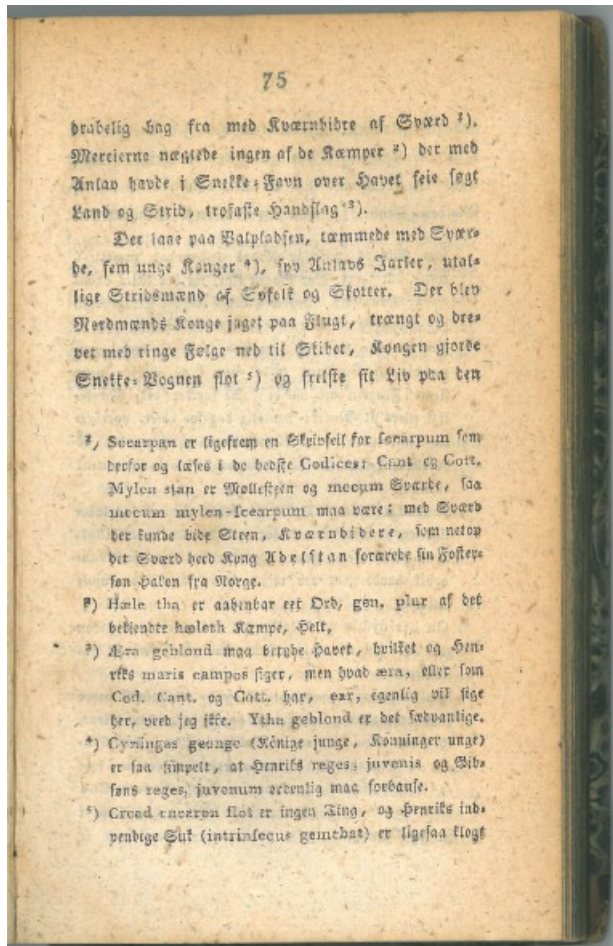

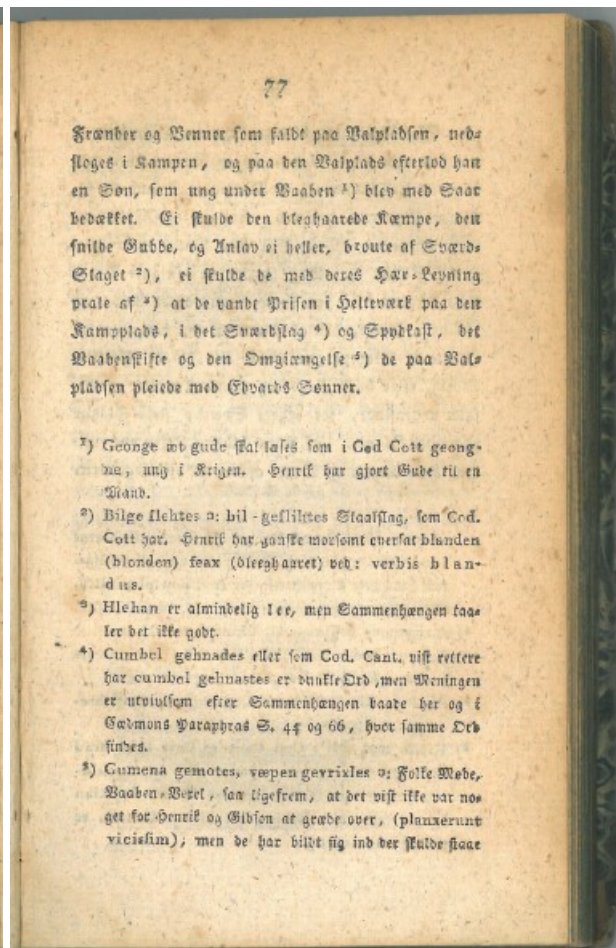
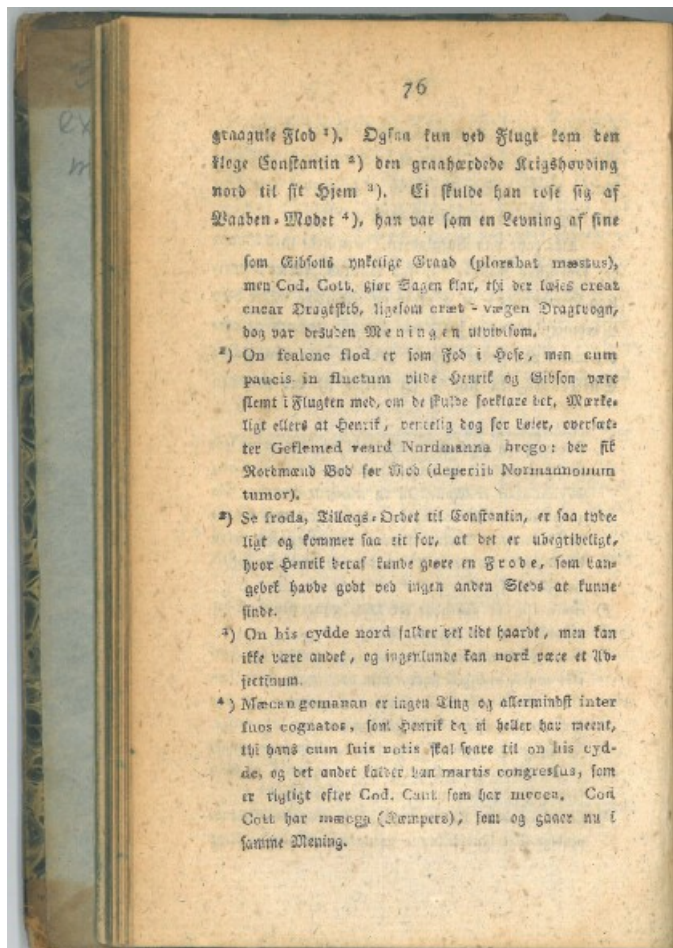

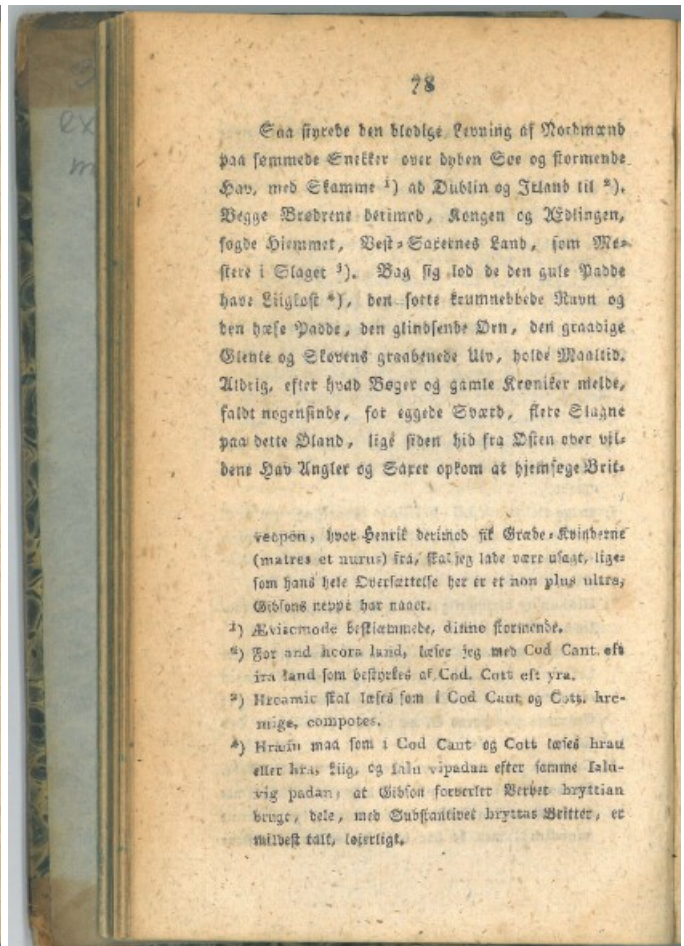
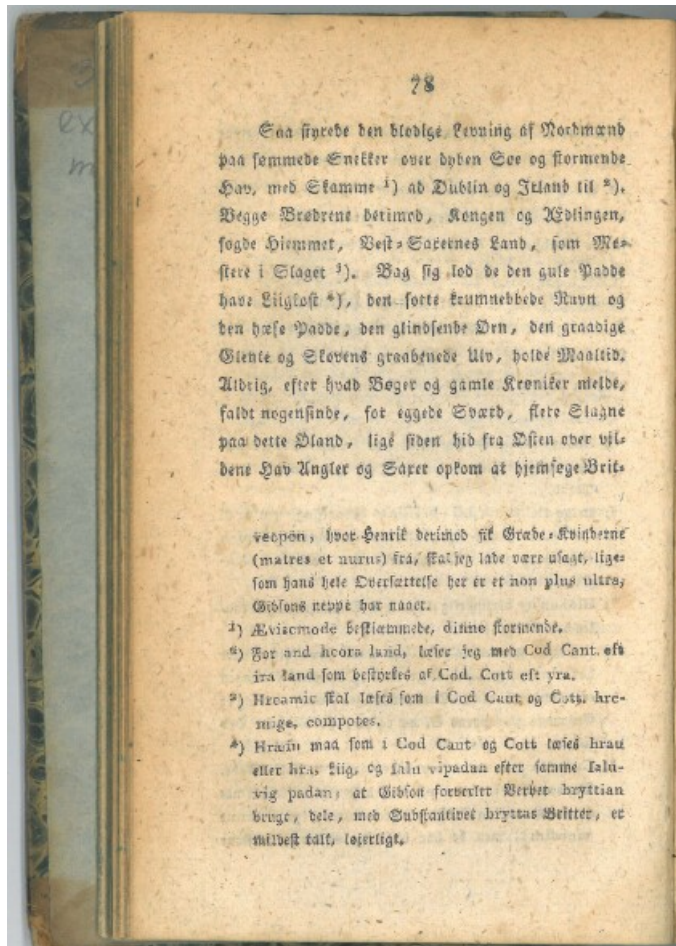

ter, da de flotte Kæmper ²⁾ overvandt Bålet, de
ærefyldte Jarler indtog Landet.

Saaledes maa da Rimets Ord utydes, men
dermed er i mine Tanker Rimet ingenlunde overfæt
eller fordanstet, det ligger som et Klid til Ravn og
Ulv, og Kanden er borte, deris vil jeg nu søge
at gribe og lade tale saa godt den kan med min
danske Tunge, uden at udfige Andet end den gamle
Eskald, og det er, som-mak veed, hvad jeg kalder
at oversætte Digt, men da godt Folk stot
ikke kan finde sig i mine Talemaader, maae de for
mig kalde følgende Vers hvad de vil, og for ikke at
give Forargelse vil jeg kalde dem som man ser.

Kæmpevisen om Bruneborg-Slaget.

Det var Kongen i Engelland
Paa Gulbet saa god han ei spare,
Det var Herren, Kong Areflan,
Ham fulgte de Grever i Skare,
Udødelig Hærs ved Bruneborg
De Ueblinger have sig vundet.

²⁾ Vlanes viglmidas, piance i Scriptorum er blot en
Trolfheil.

